

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/399/2014
Identifikačné číslo spisu:	1112243437
Dátum vydania rozhodnutia:	23.11.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1112243437.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne Naša správcovská, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Kocelova 17, IČO: 35 842 474, zastúpenej JUDr. Petronelou Kaveckou, advokátkou v Bratislave, Kolískova 1, proti žalovanej Mgr. A. Q. bývajúcej v D., o zaplatenie 3 613,80 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 19 Ro 141/2012, o dovolaní žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 27. februára 2014 sp.zn. 6 Co 35/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava I platobným rozkazom z 11. februára 2013 č.k. 19Ro 141/2012-13 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 3 613,80 € s príslušenstvom v lehote 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu alebo aby v tej istej lehote podala odpor na súde. Žalovaná podala dňa 18. marca 2013 na okresnom súde odpor proti platobnému rozkazu.

Okresný súd Bratislava I uznesením z 19.marca 2013 č.k. 19Ro 141/2012-17 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podaný odpor v sume 216,50 €, v lehote 10 dní od doručenia uznesenia, v zmysle položky 1a Sadzobníka zákona č.71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 71/1992 Zb.“). Proti tomuto uzneseniu podala žalovaná odvolanie.

Krajský súd v Bratislave uznesením z 27. februára 2014 sp.zn. 6 Co 35/2014 potvrdil napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. V odôvodnení uviedol, že odpor proti platobnému rozkazu je poplatkovým úkonom, jeho poplatníkom je žalovaná a poplatková povinnosť jej vznikla jeho podaním, kedy sa stal súdny poplatok aj splatným (§ 1 ods. 1, § 2 ods. 1 písm. a/, § 5 ods. 1 písm. a/, § 8 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb.). Keďže bol súdny poplatok vyrubený v správnej výške, postup okresného súdu bol v súlade s ustanoveniami zákona č. 71/1992 Zb.

Konštatoval, že pokiaľ bude žalovaná v spore úspešná, vznikne jej aj právo na náhradu trov konania a teda aj na sumu, ktorú zaplatí za podaný odpor.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka,“) dovolanie, ktoré odôvodnila tým, že súdy vec nesprávne právne posúdili (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Uviedla, že súdny poplatok za podaný odpor jej nemal byť vyrubený, pretože je v konaní oslobodená od platenia súdnych poplatkov podľa § 4 ods. 2 písm. za/ zákona č. 71/1992 Zb. Predmetom konania je totiž určenie neplatnosti zmluvy o výkone správy uzavretej v zmysle zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, ktorá je svojím charakterom spotrebiteľskou zmluvou. Preto žiadala, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie bolo podané včas oprávnenou osobou s právnickým vzdelaním, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V pojednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Dovolateľkou napadnuté uznesenie ale nevykazuje znaky žiadneho z nich, preto jej dovolanie podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

Prípustnosť podaného dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995, a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998, a č. 23/1998). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je ale významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Žalovaná procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. netvrdila a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolateľka výslovne namietala nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá, nemá totiž základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia (viď R 54/2012 a tiež niektoré ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napr. rozhodnutie z 29. júna 2010 sp.zn. 1 Cdo 62/2010, z 29. novembra

2010 sp.zn. 2 Cdo 97/2010, z 9. júna 2011 sp.zn. 3 Cdo 53/2011, z 24. mája 2011 sp.zn. 4 Cdo 68/2011, z 23. júna 2011 sp.zn. 6 Cdo 41/2011). I keby teda tvrdenia žalovanej boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalovanou vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo.

Vzhľadom na to, že dovolanie žalovanej nie je procesne prípustné podľa ustanovenia § 239 a v dovolacom konaní nebola zistená existencia procesných väd v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol procesne neprípustné dovolanie žalovanej podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

V dovolacom konaní úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky jej však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodala návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie prijal senát pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.